

No diguis blat,
ni que sigui dintre
el sac...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

PERTANY A LA
L'ATENEN BARCELONINES

si no tens permís
de la Generalitat

Any IV - Núm. 168

Barcelona, 29 d'agost de 1934

Preu: 20 cèntims

PER TAL DE PODER SEGUIR BARALLANT-SE...

Madrid es trasllada a Barcelona i Barcelona es trasllada a Madrid

Madrid, 28. — L'opinió pública comença a remarcar un fet, al qual fins ara no s'havia donat la menor importància, i que sembla destinat a produir un canvi profund a la capital de la República.

Ens referim concretament a la tendència general, cada dia en augment en aquesta capital, de traslladar-se a Barcelona.

L'Ordre Públic, les contribucions, l'ensenyament, etc., etc., en passar de Madrid a Barcelona, amb motiu del traspass de serveis que preveia l'Estatut de Catalunya, iniciaren la desfilada.

Aleshores, però, no es féu gaire cas del que això representava per tractar-se dels efectes d'una llei votada per les Corts, i encara arrancada amb força.

Es més tard, en anar-se produint casos completament voluntaris, que el poble ha començat a reaccionar.

El Socialista, amb el pretext de que aquí se li fa la vida impossible, ja fa temps que va anunciar que pensava traslladar la seva Redacció a Barcelona.

Ara mateix, aprofitant l'excusa de l'estiu, el senyor Azaña fa més de quinze dies que corre pels voltants de Barcelona i no sembla disposat a separar-se'n gaire.

No fa molt que algú ha fet notar que no queda ja cap companyia de teatre castellà a Madrid, i en canvi és palpable la tendència que tenen a actuar a Barcelona i pobles dels voltants.

Tot plegat són coses que s'han anat produint isoladament i sense fer soroll, de manera que no havien causat alarma; però vistes ara en conjunt, fan obrir els ulls a la realitat i comencen a ésser motiu de preocupació de la gent sensata. — *Corresponsal.*

Barcelona, 28. — L'opinió ciutadana comença a remarcar un fet al qual fins ara no s'havia donat la més mínima importància, i que sembla destinat a produir un canvi profundíssim a la capital de la regió autònoma.

Ens referim concretament a la tendència general, cada dia més pronunciada en aquesta ciutat, de traslladar-se a Madrid.

Els treballs per la consecució de l'Estatut, en portar una nombrosa representació catalana a Madrid, iniciaren la desfilada.

Aleshores, però, no es donà gaire importància a aquest fet, per tractar-se d'uns senyors que anaven a fer els possibles per fer votar una llei a les Corts, cosa que en definitiva s'havia fet moltes vegades.

Es més tard, en produir-se casos completament voluntaris, que el poble ha començat a reaccionar.

Solidaritat Obrera, amb el pretext de que aquí no se la deixa viure, ja fa temps que té anunciat el trasllat de la seva Redacció a Madrid.

Ara mateix, aprofitant l'excusa dels traspassos, els senyors Gassol,

Dencàs i Martí Esteve, fan continuament viatges a Madrid i cada vegada més perllongats.

No fa molt que s'ha llançat la idea d'un trasllat col·lectiu de la Companyia de Sant Isidre, que sembla disposada a anar a fer una mica de comèdia a Madrid.

Totes aquestes coses, en anar-se produint aïlladament i sense fer forolla, no havien causat alarma; però, mirades ara en conjunt, fan obrir els ulls a la realitat i comencen a preocupar a la gent de seny. — *Corresponsal.*

Madrid, 29. — El senyor Samper ha assegurat que ja té la fórmula per contrarestar l'ofensiva de les esquerres i part de les dretes, que volen posar en dificultat al govern de la República en traslladar els elements vitals de Madrid a Barcelona.

Després d'una llarga entrevista amb el ministre de la Guerra, vingut expressament de Leganés, ha decidit el pla d'atac, que consisteix a avançar-se als esdeveniments.

Es farà una mobilització general, total i absoluta de tota la població de Madrid i serà tramesa a gran velocitat amb destinació a Barcelona.

Així que aquest pla estigui realitzat totalment, es canviarà el nom de la ciutat ocupada. Així, doncs, de Barcelona se'n dirà Madrid. — *Corresponsal.*

Barcelona, 29. — El senyor Companys ha assegurat que ja ha trobat el sistema de contrarestar l'ofensiva de les dretes i part de les extremes esquerres, que volen posar en dificultat al govern de la Generalitat en traslladar els elements vitals de Barcelona a Madrid.

Després d'una llarga entrevista amb el Conseller de Governació, ha decidit un pla d'atac, que consisteix en avançar-se als esdeveniments.

Es farà una lleua absoluta, general i total de la població de Barcelona i serà dirigida a marxar forçada cap a Madrid.

Així que estigui realitzat totalment aquest pla, es canviarà el nom de la ciutat ocupada. Així, doncs, de Madrid se'n dirà Barcelona. — *Corresponsal.*

Després d'aquests telegrams, ja no ens ha estat possible de tenir més noves de Madrid i Barcelona, perquè els dos Corresponsals han estat mobilitzats.

Sabem, però, que regna gran entusiasme en ambdues ciutats.

Ens felicitem de la solució trobada al doble conflicte que s'estava originant, oïmes quan aquesta permetria que les dues ciutats continuïn barallant-se, com havien fet fins ara.

HITLER EMPERADOR

ADOLF I, EL BELL.

LA MARXA DELS ISIDRES SOBRE MADRID

Constarà de vint etapes i serà organitzada per "La Veu del Vespre". - Royo Villanova donarà la sortida

La gestació de la gran prova

Com no podia per menys de succeir, allò que en un principi no era més que una fontada familiar projectada per uns quants socis de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre amb les seves famílies per anar a fomentar una mica la propietat rústica a Madrid, s'ha convertit en una prova esportiva tan important, si més no, com el Tour de France.

Es per això que els diaris, que en un principi no pensaven enviar-hi més que un simple redactor, aviat han hagut de canviar de paper i cursar les ordres pertinents perquè hi anés un redactor esportiu i especialitzat en el Tour. És aquesta, doncs, la raó d'haver-se'n trobat en Co de Triola per La Veu i en Joan Tomàs per La Publicitat. Cap dels dos, però, no ens ha enviat informació, tot i haver-ne estat pregats, i és per això que el nostre corresponsal s'ha hagut d'espavilar pel seu compte.

Naturalment que això, pel que fa referència al curs del viatge i a la seva arribada a Madrid, ja que pels preparatius la nostra informació té tot el seu valor en el fet d'ésser tret de les notes oficines convenientment guarnides com es fa en semblants casos.

Els preparatius del viatge

Ahí a la tarda regnava una gran animació a la nostra ciutat amb l'arribada dels nombrosos propietaris que han d'anar a la festa major de l'Institut de Sant Isidre que es celebrarà a Madrid. Propietaris i propietàries, vestits amb els vestits de les grans solemnitats passejaven pels carrers de la població tot fent temps i alguna altra cosa mentre arribava l'hora de marxar cap a Madrid en els trens especials.

La manifestació de comiat

On anirem, on anirem, aviat ha estat decidit. Rambles amunt la manifestació de propietaris de Sant Isidre Pescador s'ha dirigit al Passeig de Gràcia, on, amb una gran xiulada ha saludat l'edifici de la Lliga. Després, camí de l'estació de França, Via Laietana avall, la casa del senyor Cambó ha estat també copiosament saludada, però amb moris dirigits, no a la casa, que al cap i a la fi és una propietat, sinó al seu propietari. Després, pacíficament, els manifestants han anat a premsar-se als vagons on ja els organitzadors hi havien encanibit els equipatges. Quan encara es veia el fum que

treta el darrer comboi hem volgut saber l'opinió d'alguna persona interessada en els fets, però trobant-se absents els senyors Cambó i Ventosa hem anat a veure el senyor Duran (i també Ventosa).

No en fa cas

El senyor Duran i Ventosa ens digué: —No m'estranya gens, tractant-se com es tracta d'una manifestació dels escamots de l'Esquerria. —No es tracta pas d'escamots, senyor Duran. —Bé, és igual; digui'ls-hi escamots o rabassaires. La incultura d'aquesta gent no té límits. Miri que desitjar la mort al nostre il·lustre amic i al nostre estimat amic! —Però si no eren rabassaires, sinó propietaris. —Naturalment, com que ara els rabassaires són tots propietaris! —S'equivoca, senyor Duran; són els de Sant Isidre. —Pobrets! Ja s'han deixat endreçar una altra vegada. Tan bé que estaven amb nosaltres. Només havien de votar i s'ho trobaven tot fet. Qui s'ho havia de pensar! (Segueix a la pàgina 4, col. 1.ª)

BLASME DE L'ESTIUIG

Elogi de les vacances barcelonines

Cal convenir que l'estiuig, tal com el practiquen el 90 per cent dels ciutadans amants de les vacances, és l'època del més gran desori de l'any.

Ve a constituir una persecució sistemàtica i desenfundada de la incomoditat.

Hi ha l'estiuig d'ona curta, que consisteix a passar-se de quatre a sis hores diàries entre trens, autònibus, funiculars i altres mitjans de tortura.

Hi ha l'estiuig de terminis. De cada sis d'una feina honesta i reposada en toca un de treballs forçats, amb la motxilla a coll-i-be i la tenda de campanya a l'esquena.

Afegeu a això una mica de nudisme, torrefacció solar i suisme propi i el quadro de la tornada se us presentarà aterrador.

Els trens són presos d'assalt enmig d'un tumult semblant al de la guerra de debò.

Com que les terceres s'han d'omplir forçosament, és davant dels cotxes de segona que es lliura des del primer moment la batalla més acarnissada.

Els cotxes de tercera queden pels representants dels dibuixos dels setmanaris humorístics.

La senyora grossa, exuberant i entresuada amb un ram de flors passides.

El senyor distingit que fa uns escarafalls d'haver d'anar en tercera. A segona, però, no s'hi pot anar—diu—perquè hi va el pitjor del pitjor de les terceres.

El nano que es fa pipí sobre la mamà... i el veí del costat.

Resumint, sembla que la voluntat expressa dels amics d'aquesta mena d'estiuig sigui la d'arribar a Barcelona en un estat lamentable. I tocar-ne les conseqüències durant els sis dies de repòs que, sortosament, els esperen.

Fins les vacances cent per cent. L'estiuig de ric. El d'aquell que sembla que es riu del mort (en aquest cas, per ell, és el pobre infel·lix que s'ha quedat a ciutat) i de qui el vell, té les seves falles i inconvenients.

Quan se'n va, dona una darrera llambregada des de la finestreta del tren o del cotxe de l'amic que el porta (el senyor que va a estiuigar no té mai auto propi) i pensa pels seus dimitres sense gosar dir-ho en veu alta, perquè l'amic de l'auto tornarà a Barcelona: —Gràcies a Déu que deixo aquesta gentueta. Una mica de canvi de decoració quin bé que em farà!

Dos dies després, amb gran alegria seva comença a trobar en Pau, en Pere i en Berenguera. —Quina sort de trobar-nos per aquí! I que n'estic de content!

I el més trist és que és veritat. Ja s'estava avorrint com una ostra!...

Quan s'arriba al camp o a la platja, a més de les vostres amigues les mosques, trobeu sempre un temps desenfundat.

—Es estrany—diu el pagès o l'home de marina—fa sis mesos que no plouia.

Aquest aire d'Adrià Gual que us dona l'estiuig arriba a molestar.

De vegades, però, el que trobeu és un vent dels dimonis.

Un entès us diu al cafè: —Perquè pari aquest vent, el que caldria és un bon xàfec. Tot plegat molt agradable.

No heu notat que els que estan de vacances no paren d'enviar postals?

No és gaire distret per tant. Però, què voleu; sempre és una manera de passar el temps.

Què es faria durant les vacances si no s'enviessin postals?

L'estiuig a Barcelona, en canvi, comporta totes les comoditats.

No cal dir que si els estiuigants de Barcelona visquessin tot l'any a fora vindrien tots a passar l'estiu a ciutat i seria un gran negoci.

Quan el pobre estiuigant recorda les orxates valencianes, els imperials, les terrasses dels cafès de la Rambla, l'aire de la matinada, i no volen estendre's més per no semblar que fem propaganda pagada, les llàgrimes li venen als ulls i espera el primers freds per poder apretar a córrer cap al cap i casal.

A Barcelona només es tracta de no cometre imprudències. El senyor que li dona per sortir a les dotze del dia, allà ell, però això no és voler passar l'estiu ni res.

I a més, aquesta temeritat tampoc hi ha qui la resisteixi en cap poble soi-disant d'estiuig.

Fet i fet, doncs, votem per la Rambla, i els que no creuen com nosaltres, en el pecat porten la penitència.

El Be Negre

prepara per al mes vinent un extraordinari dedicat al CINEMA

HITLER EMPERADOR
—Mireu que un pintor arribar a emperador.
—No sé de què us estranyeu. Jo ja anys que en sóc.

SAMPER, A BASCONIA
—Vostè podrà tenir la raó, però jo tinc la força.

DE PAS CAP A MÚRCIA...

...El senyor Rocha diu que és natural que a Cartagena passin coses

Almeria, 27.—Ha arribat ací indenne el ministre de Marina, senyor Rocha. Preguntat pels periodistes sobre els successos de Cartagena, ha fet les següents declaracions:

—No sé nada de Cartagena, pero no es extraño que en un cuartel donde hay 600 hombres haya muchos detenidos. En una batalla donde hay muchos combatientes, suele haber muchos muertos. Por esto, España está en situación privilegiada por su marina de guerra reducida porque en caso de un conflicto armado sería la nación que tendría menos buques hundidos.

—Hi ha Suissa...
—¿Todavía tiene menos?, ha preguntat el ministre, admirat. ¿Quién se los ha vendido?

Després, per explicar la seva presència en aquesta ciutat, ha dit que no era per estar prop de Cartagena, sinó simplement per esperar el primer sorteig de la rifa ja que ha comprat un número a Múrcia i espera que sigui premiat amb un important premi per anar-lo a cobrar.

El Instituto Catalán de San Isidro ha sollicitat el seu ingrés col·lectiu en les files de «Nosaltres Sols!».

L'ex marquès d'Alfarràs s'ha ficat en un laberint.

El senyor Lerroux (don Lacandru), ha estat invitat a assistir a la coronació de Hitler d'emperador d'Alemanya.

L'ex emperador del Paralel ja ha donat el sí. Qualsevol diu no, a Hitler!

En Moraguetes va presidir l'acte d'obertura de la I Setmana Gastronòmica Catalana.

Després de la cerimònia va evitar als assistents a sopar.

L'equip de futbol de l'U. R. S. S., amb l'excusa de jugar un partit de futbol, vindrà a Barcelona a fer provisió de mitjons Molfort's.

El nostre dibuixant senyor Guasp està fent una croisière per la Mediterrània.

Pensa arribar-se fins al Caire per estudiar a fons l'art egipci.

I s'ha emportat tres resmes de paper de barba perquè és el millor per a dibuixar.

Manuel Brunet està esperant que Hitler es proclami emperador, per sollicitar la nacionalitat nazia.

Per tal de que no el perjudiqui, està fent els possibles per perdre aquell aire de jueu errant.

Els bladers de Castella es queixen de tenir el blat en el sac i encara ben lligat.

...i no poder-lo fer entrar a Catalunya.

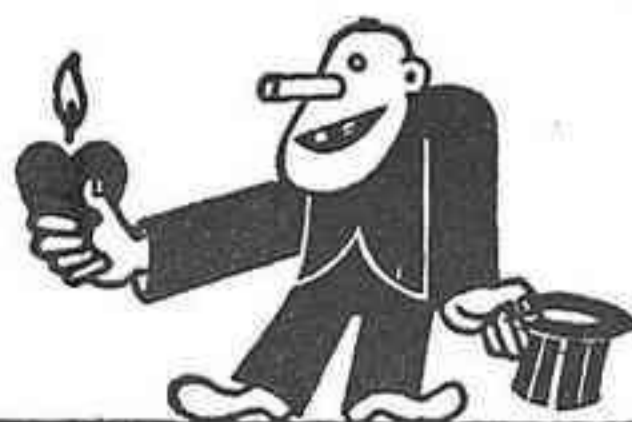
A l'escala de La Veu, l'altre dia fou vist un home que pujava carregat amb un caixó de gasoses.

Sembla que amb el cuento de la peyora, se'ls gasten que és un gust.

El senyor Adrià Gual ha enllestit dues obres de teatre.

Els Estats Units han sollicitat permís per estrenar-les per a remeiar els estralls de l'eixut.

amb el cor a la mà

GASTRONOMIA VE DE «GASTER», QUE VOL DIR ESTOMAC

Dimecres de la setmana passada va inaugurar les seves tasques el Comitè Organitzador de la primera setmana gastronòmica catalana. Val a dir, però, que les activitats dels organitzadors van limitar-se a denunciar uns sentits discursos i a fer suar com uns desesperats els invitats.

Hi hagué un... diguem-ne lonx. Els periodistes, i ho fem constar en el seu honor, foren els únics que no van tastar el xampany (dolç d'1'50 ptes. ampolla) ni els miserables brioxos que hom intenta endebades servir-los; en canvi, la major part dels presents van abocar-s'hi com uns desesperats.

Quin festí!
Ja fa bonic que els periodistes comencin a demostrar que tenen idees pròpies sobre la qualitat de les coses comestibles i que són gent que va ben alimentada.

Els altres, de qualsevol cosa en diuen gastronomia.

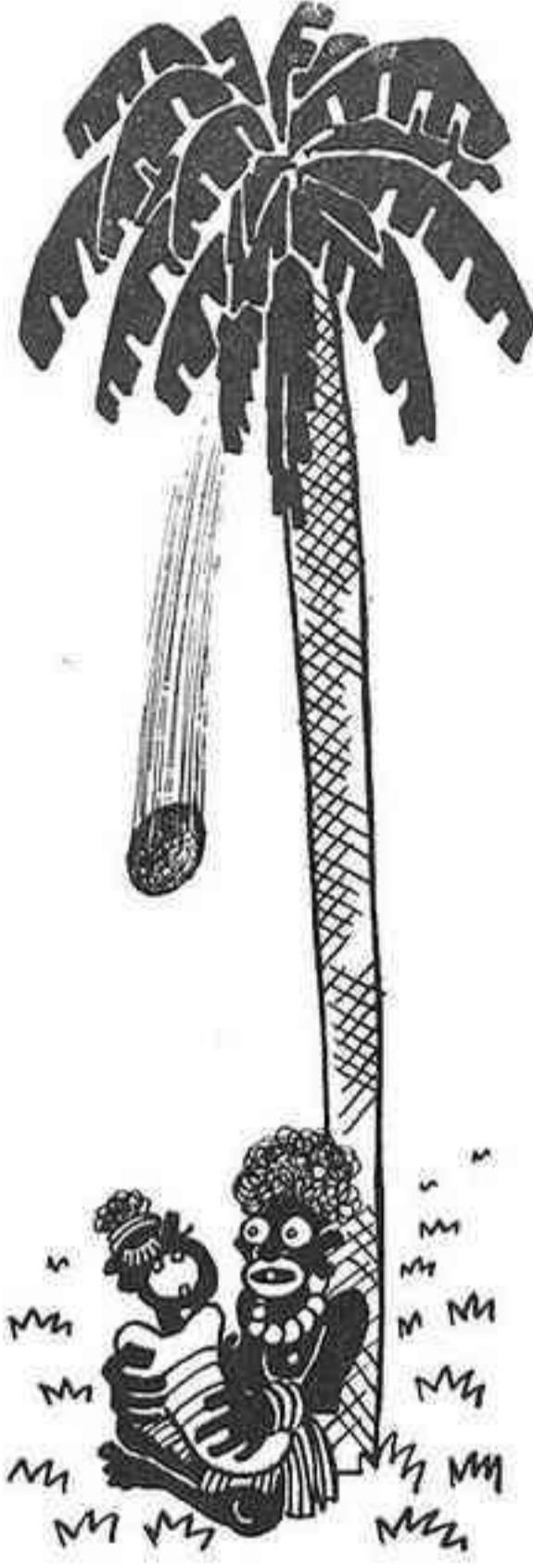
GASTRONOMIA I HIGIENE

Tot amb tot la concurrència que assistí a l'esmentat acte de propaganda era tan nombrosa, o bé el nombre de copes on calia servir el xampany era tan reduït, que hom les rentava introduint-les lleugerament dins d'un cubell d'aigua no gaire clara.

Això potser no és prou higiènic, ni té res a veure amb la gastronomia ni amb Catalunya.

A menys que es vulgui importar a la nostra terra la típica manera madrilenya de rentar les copes i vasos.

Ara que si volen fer la setmana gastronòmica per introduir innovacions d'aquest ordre, potser que pleguin!

AL CONGO

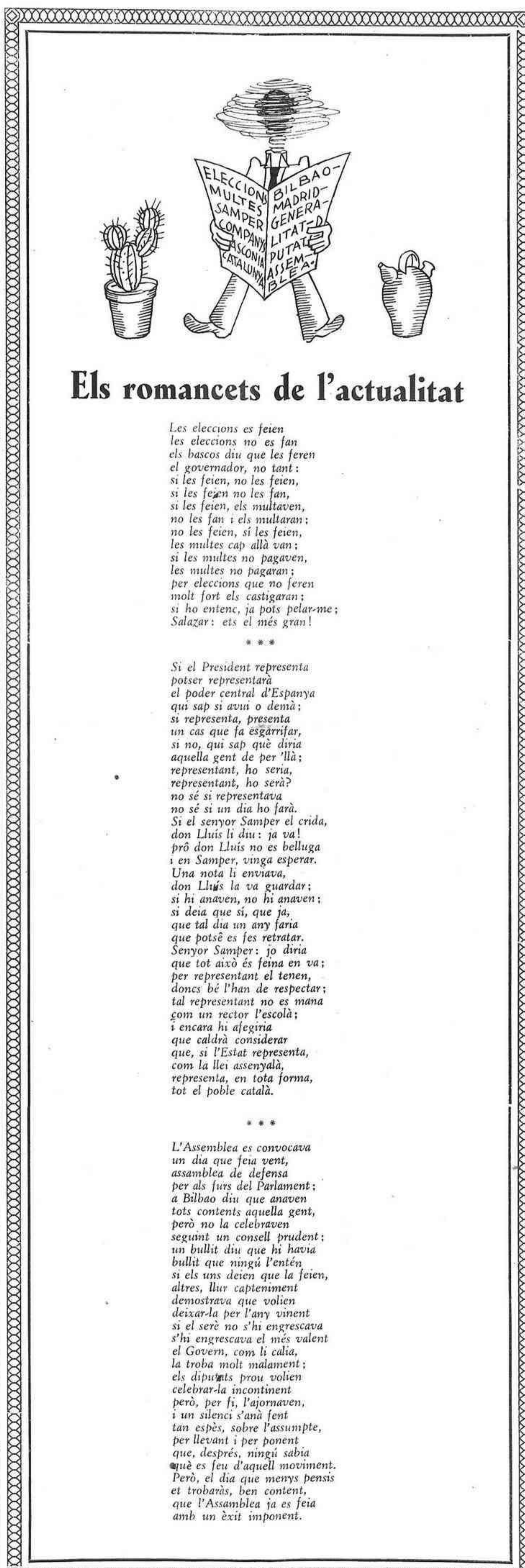
La mare, cantant. — Duerme, niño, duerme; que viene el coco...

L'EXIT DEL «BUTLLETÍ OFICIAL DE LA GENERALITAT»

A l'Administració del «Butlletí Oficial de la Generalitat» estaven aquests dies que no s'hi veien de contents, per l'augment sobtat que havia experimentat el tiratge de l'amè periòdic.

De moment no se'n sabien les causes, però aviat es va veure de què anava. Com que el «Butlletí» publicava la llista dels aspirants a les 132 places de les oficines de la Comissaria d'Ordre Públic, cada aspirant, en veure's en lletres de motllo n'ha comprat, almenys, un exemplar. I com que els aspirants a les 132 places són més de 2000...

Fet el recompte, però, resultava que no corresponia l'augment als aspirants, fins que s'ha pogut comprovar per les denúncies presentades per persones timades aquests darrers dies, que gran quantitat d'exemplars havien estat adquirits

Els romancets de l'actualitat

Les eleccions es feien les eleccions no es fan els bascos diu que les feien el governador, no tant: si les feien, no les feien, si les feien no les fan, si les feien, els multaven, no les fan i els multaran; no les feien, si les feien, les multes cap allà van; si les multes no pagaven, les multes no pagaran; per eleccions que no serien molt fort els castigaran; si ho entenc, ja pots pelar-me; Salazar: ets el més gran!

Si el President representa potser representarà el poder central d'Espanya qui sap si avui o demà; si representa, presenta un cas que ja esgarrijar, si no, qui sap que diria aquella gent de per llà; representant, ho seria, representant, ho seria? no sé si representava no sé si un dia ho farà. Si el senyor Samper el crida, don Lluís li diu: ja va! prò don Lluís no es belluga i en Samper, vingia esperar. Una nota li enviava, don Lluís la va guardar; si hi anaven, no hi anaven; si deia que sí, que ja, que tal dia un any faria que potsè es fes retratar. Senyor Samper: jo diria que tot això és feina en va; per representant el tenen, doncs bé l'han de respectar; tal representant no es mana gom un rector l'escola; i encara hi afegiria que caldrà considerar que, si l'Estat representa, com la llei assenyala, representa, en tota forma, tot el poble català.

L'Assemblea es convocava un dia que feia vent, assemblea de defensa per als furs del Parlament; a Bilbao diu que anaven tots contents aquella gent, però no la celebraven seguint un consell prudent; un bullit diu que hi havia bullit que ningú l'entén si els uns deien que la feien, altres, llur capteniment demostrava que volien deixar-la per l'any vinent si el serè no s'hi engrescava s'hi engrescava el més valent el Govern, com li calia, la troba molt malament; els diputats prou volien celebrar-la incontinent però, per fi, l'ajornaven, i un silenci s'anà fent tan espès, sobre l'assumpte, per levant i per ponent que, després, ningú sabia què es feu d'aquell moviment. Però, el dia que menys pensis et trobaràs, ben content, que l'Assemblea ja es feia amb un èxit imponent.

per timadors professionals de la modalitat de les misses, ja que totes les persones timades figuren a les llistes d'aspirants a oficinistes de la Comissaria d'Ordre Públic. La policia espera anar rebent les denúncies dels que manquen, excepte, naturalment, de 132 dels aspirants, corresponents a les 132 places.

CASTELLTORT...! SEMPRE HI HA UN PITJOR!

L'esdeveniment polític de la setmana l'ha constituït l'editorial del dia 21 de La Publicitat, dedicat al comentari del viatge del President de la Generalitat per les terres del feude del senyor Espanya.

No cal dir que l'editorial de referència estava destinat a recordar, i a la vegada a tirar-hi un pietós vel pel damunt, les activitats polítiques del senyor Espanya, ex-diputat lligaire.

Unes errades del linotipista feren, però, que l'article aparegués confós en alguns passatges. A l'Ateneu Barcelonès fou molt discutit.

—Els elogis dedicats al senyor Espanya—deien els comentaristes—, poden prendre's seriosament? Són prodigats amb desig de molestar-lo?

Mentre uns conspicus ateneïstes ho estaven discutint sota les palmes, en una de les múltiples penyes de la casa, arribà l'illustre Rafael Castellort.

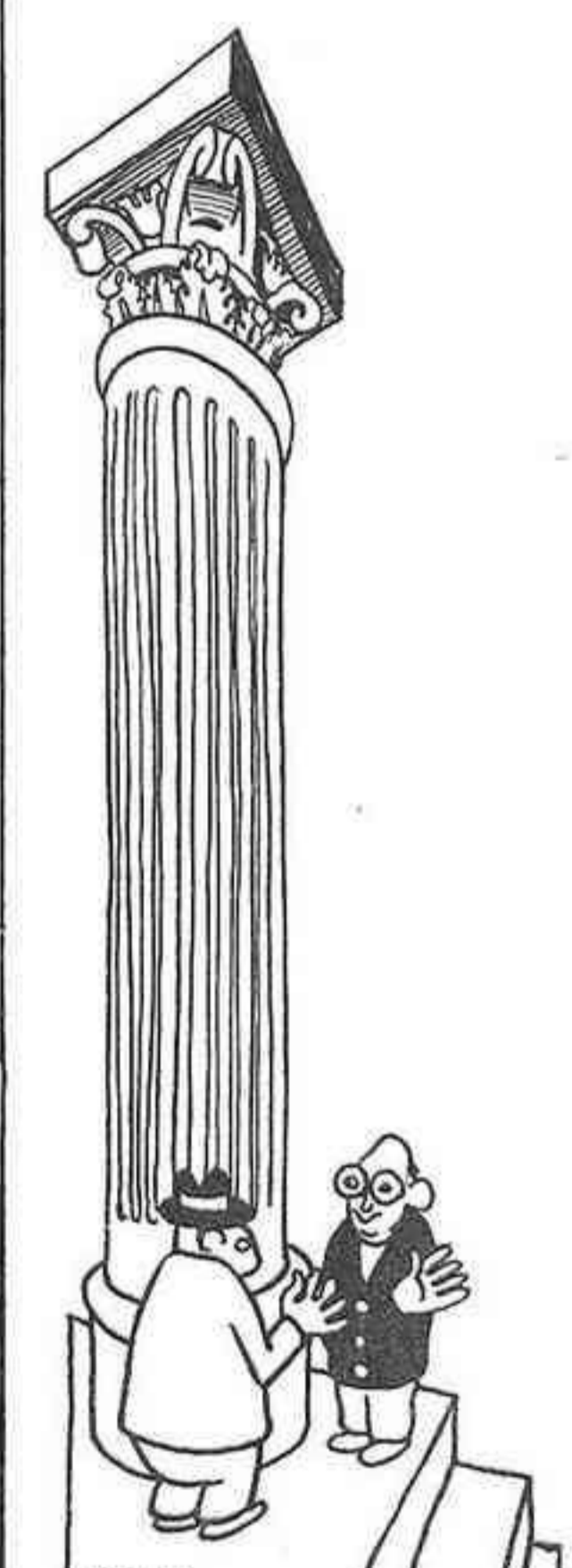
—Es tracta d'una broma? Es pot prendre seriosament?—hom li preguntà.

De primer, Rafael Castellort va posar-se pensatiu. Després, ja més reposat, va dir:

—Sembla mentida que no hi hagueu caigut. Aquest editorial està destinat a preparar el terreny per tal que en una pròxima fornada d'Espanya pugui esdevenir Conseller de Governació.

Tothom va riure la pensada.

Al dia següent, però, La Veu, per obra i gràcia d'en Solerivenc, el redactor de la Secció La llanterna política, inseria seriosament el fruit de l'inefable malícia d'en Castellort.

—Cri si pleguéssim?

DE QUI ES PARLARA

Dia ha d'arribar que els pacients lectors de La llanterna de La Veu acabaran mocant-se amb les pròpies orelles. A aquesta finalitat, almenys, van dedicats els atapeïts treballs del jove Solerivenc. Tot esperant que això arribi, l'ecoista de La Veu preguntava l'altre dia als seus lectors:

«D'ací a vint anys, de quin personatge de l'actual situació política es parlarà?»

Jove Solerivenc! Ja us ho direm nosaltres!

D'ací a vint anys, ben segur que es parlarà:

De l'illustre polític don Paco Cambó i dels seus famosos viatges. Del no menys il·lustre economis-

ta don Paco Cambó i dels 72 milions 900.000 pessetes de beneficis de la Companyia del Suro.

Del senyor Casabó i dels seus arrestos bel·licosos.

Del senyor Vallès i Pujols i dels autors del seu llibre Elogi de Catalunya.

Del senyor Tries de Bes, fill d'aquell senyor al qual Canalejas va demanar per l'amor de Déu que li redactés l'article 15 del Codi civil.

Del senyor Valls i Taberner i de la seva actuació al Consell de les Valls d'Andorra.

(Seguirà)

DE QUI NO ES PARLARA

La pregunta «De qui es parlarà d'ací a vint anys?», la sorgir com per art d'encanteri aquesta altra: «De qui no es parlarà d'ací a vint anys?»

Com que fins a hores d'ara, almenys que nosaltres sapiguem, ningú no se l'ha formulada encara, El Be es fa seva la pregunta. I la resposta!

D'ací vint anys no es parlarà... d'un Solerivenc, l'esforçat redactor de La llanterna.

CANVI DE FORTUNA?

Durant aquests dies ha circulat insistentment un rumor, segons el qual mossèn Brunet hauria heretat una quantiosa fortuna.

Finalment tot s'ha aclarit, i s'han pogut esvaïr no pocs justificats temors. Sembla que l'origen de la confusió fou degut a que algú va veure com mossèn Brunet escometia un captaire.

Això sol fou suficient per aterrar l'opinió pública. Tots els que han parlat dues vegades amb mossèn Brunet saben que el tètric pamfletista ha jurat milers de vegades que el dia que tingui diners, quan se li acosti un pobre pel carrer li escopirà a la cara.

I com que el fet de l'agressió existí...

LES IDEES IMMANENTS

La Justícia i la jurisdicció que a Catalunya s'administren en nombre del Estado no permetien, ara fa dos mesos, que el regidor senyor Granier-Barrera, processat per injúries a Lerroux, sortís de la presó per tal d'anar a veure la seva senyora greument malalta. En canvi, avui fa cinc dies, la mateixa Justícia i la pròpia jurisdicció, administrades també en nombre del Estado, van traslladar al seu domicili l'ex-marquès d'Alfarràs, el qual havia allestat també tenir la senyora malalta.

A aquest fi, el jutge que a Barcelona administra Justícia en nombre del Estado va oficiar a la Comissaria d'Ordre Públic per tal que li facilités uns agents que escortessin l'ex-marquès al seu domicili.

Però com que l'Ordre Públic a Catalunya no s'administra en nombre del Estado, la policia va respondre al complaent jutge, que a la Comissaria no tenien «agents per escortar monàrquics als seus propis domicilis».

I va ingressar novament a la presó l'ex-marquès.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

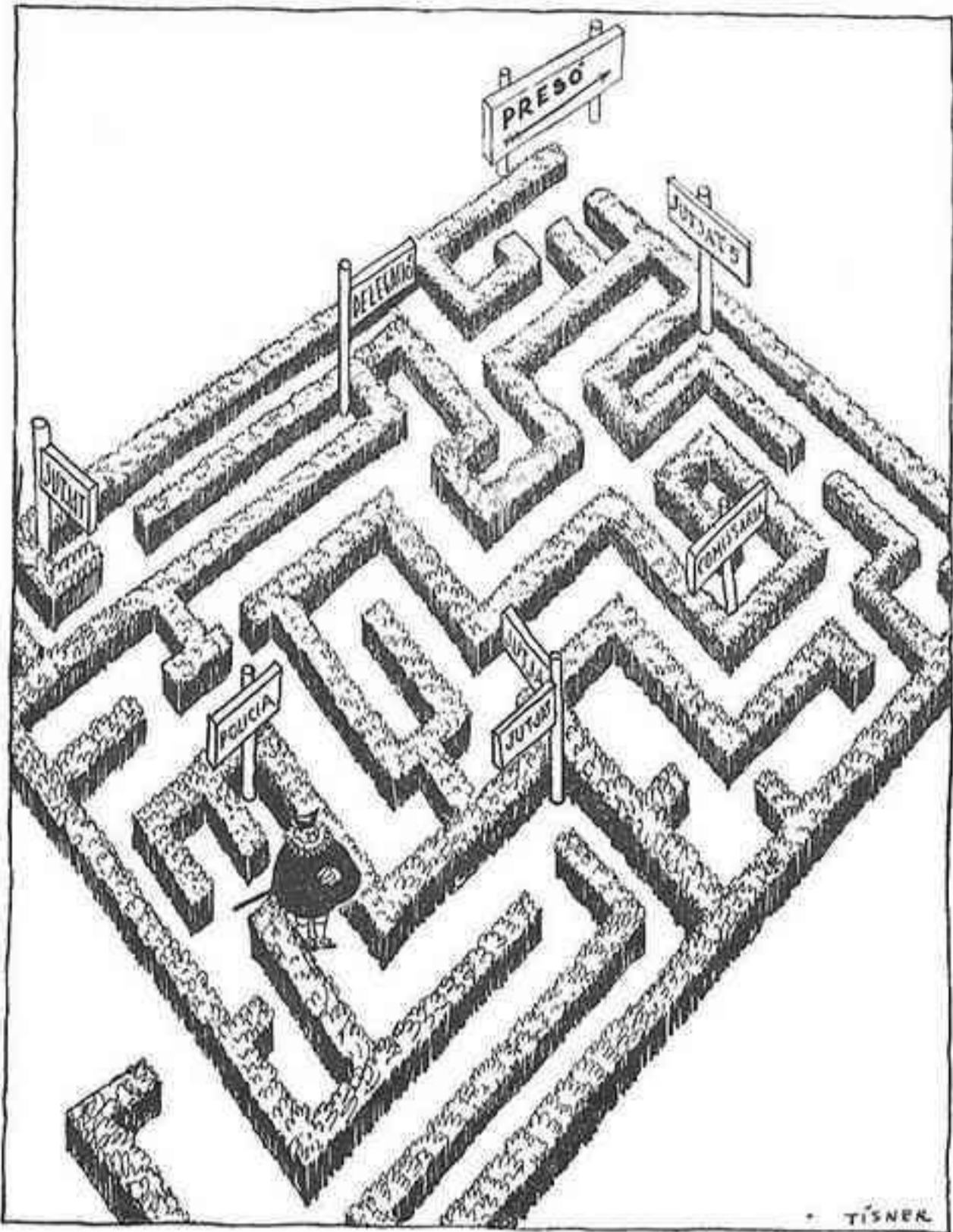
...

...

AIGUES DE SANT HILARI SACALM
HOTEL MARTIN
Obert del 1.º de juliol fins al 15 de setembre
Auto diari de Barcelona Sant-Hilari durant la temporada oficial
Informes: Boqueria, 13, 1.º - Tel. 17953 - Barcelona

ESTIUEJANTS
Aquest any, si voleu menjar bé, proveu Cuina Catalana i Basca "ORRIO". Consell de Cent, 255 (tocant Muntaner) — Obert tota la nit

LA REGLA
SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»
Verdadera meravella moderna d'electes segues sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especialistes

EL SENYOR EX-MARQUES D'ALFARRAS

— Em penso que m'he ficat en un laberint...

La marxa dels isidres sobre Madrid

(Ve de la 1.ª pàgina)

L'arribada a Madrid

Madrid, 28. (Per teletyp urgent). — Acaben d'arribar els propietaris de Sant Isidre que fan la marxa sobre Madrid. Els trens arriben l'un després de l'altre sense cap interrupció. Del primer ha baixat un senyor que, pel maillot groc que ostentava, hem suposat que seria el President, senyor Cirera, encara que el seu color no ho indiqués tot i indicar-ho el nom, que ací fa, per excepció, la cosa.

Després d'ell, han anat baixant dels vagons isidres i més isidres. Més isidres que per la festa de Sant Isidre. Aviat ha quedat formada la comitiva, que s'ha posat en marxa per anar al cine. Al cine Monumental a celebrar la mateixa assemblea que a Barcelona s'havia celebrat a la Plaça Monumental i que havia quedat deslluïda per excés de plaça.

El senyor Cirera ha fet lliurament del maillot groc al senyor Royo Villanova que l'esperava a l'estació i així ha donat origen a les naturals mostres d'entusiasme i a petites incidències que, com les petites causes, haurien pogut tenir greus conseqüències.

En rebre el senyor Royo Villanova el maillot groc, ha donat un crist estentori i aragonès de «Viva Espanya».

En sentir aquest crit els manifestants han contestat amb un morri quasi unànime. El senyor Royo Villanova s'ha quedat amb uns ulls com unes taronges, brandant les orelles. Però aviat s'ha refer i ha respost amb un

— ¡Viva! ¡A mi, guardias de asalto! ¡Sus y a los separatistas!

Poc ha durat però, aquesta situació, perquè aviat l'han resolta els guardies d'assalt. Cent vint contusos i vuitanta tres detinguts.

El que diu el senyor Cirera

Madrid, 29 (per teletyp retardat). — Hem anat a veure el President de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, senyor Cirera. L'hem trobat encara vermell de la indignació produïda pels feus passats.

— Això, ens ha dit, són manio-

bres de l'Esquerra i, potser fins i tot de la Lliga. Els esquerrans volen fer creure que pel sol fet d'anar contra Catalunya ja s'és anticatalanista i això és una infàmia. Nosaltres som tan catalanistes com el que més; però tenim interessos i els interessos són abans que tot. Esser catalanista per damunt de tot poden fer-ho els que no tenen res per perdre; però nosaltres som persones de responsabilitat.

— I Catalunya, els seguirà?

— Catalunya som nosaltres; perquè Catalunya és la terra i la terra té propietari i nosaltres som els propietaris de Catalunya. Quan sentim que algú que no té un pam de terra es diu català i catalanista, tingui per segur que és un lladre: sí, senyor; un lladre, perquè roba la terra que trepitja. I contra els lladres tot és lícit. Aquests catalanistes sense propietat que diuen que estimen Catalunya, ens fan l'efecte, als de Sant Isidre, d'aquells que s'enamoren d'allò que no és seu. Això, cregu'm a mi, no s'arranjarà fins que no es restableixin les antigues tradicions. Tot aquell que neixi en una terra que no sigui seva serà propietat del terratinent.

— Però, mentrestant?

— Ah! miri. Mentrestant, a Catalunya no s'hi pot viure, i nosaltres, que ja n'estem fins el capdamunt, hem resolt el problema. Els nostres amics agraris ens cedeixen terrenys arans perquè hi installem les nostres fertils terres. Sense que ningú no ho sàpiga, anem desmuntant les nostres propietats i en caixons anirà arribant tot: terra, arbres, herbes, boscos, pedres, cases, etc., etc. Veurem què diuen quan es trobaran sense Catalunya!

— Però, no veu que a sota de la terra de vostres n'hi ha més?

— Ah, n'hi ha més a sota? Doncs així no treurem els termes i posarem plet a qui s'hi fiqui!

Corresponsal

Un èxit d'EL BE NEGRE

Composta l'anterior informació i tirat el present número, ens adonem que l'Assemblea dels isidres no se celebrarà fins el dia 8, i per pura inadvertència hem publicat els telegrames que, com és costum, teníem preparats per endavant. No ens en penedim, però, perquè podran servir de pauta als organitzadors de l'acte i afegir, per endavant, un nou èxit a la cua dels que ja té EL BE NEGRE.

Si el temps ho permet...

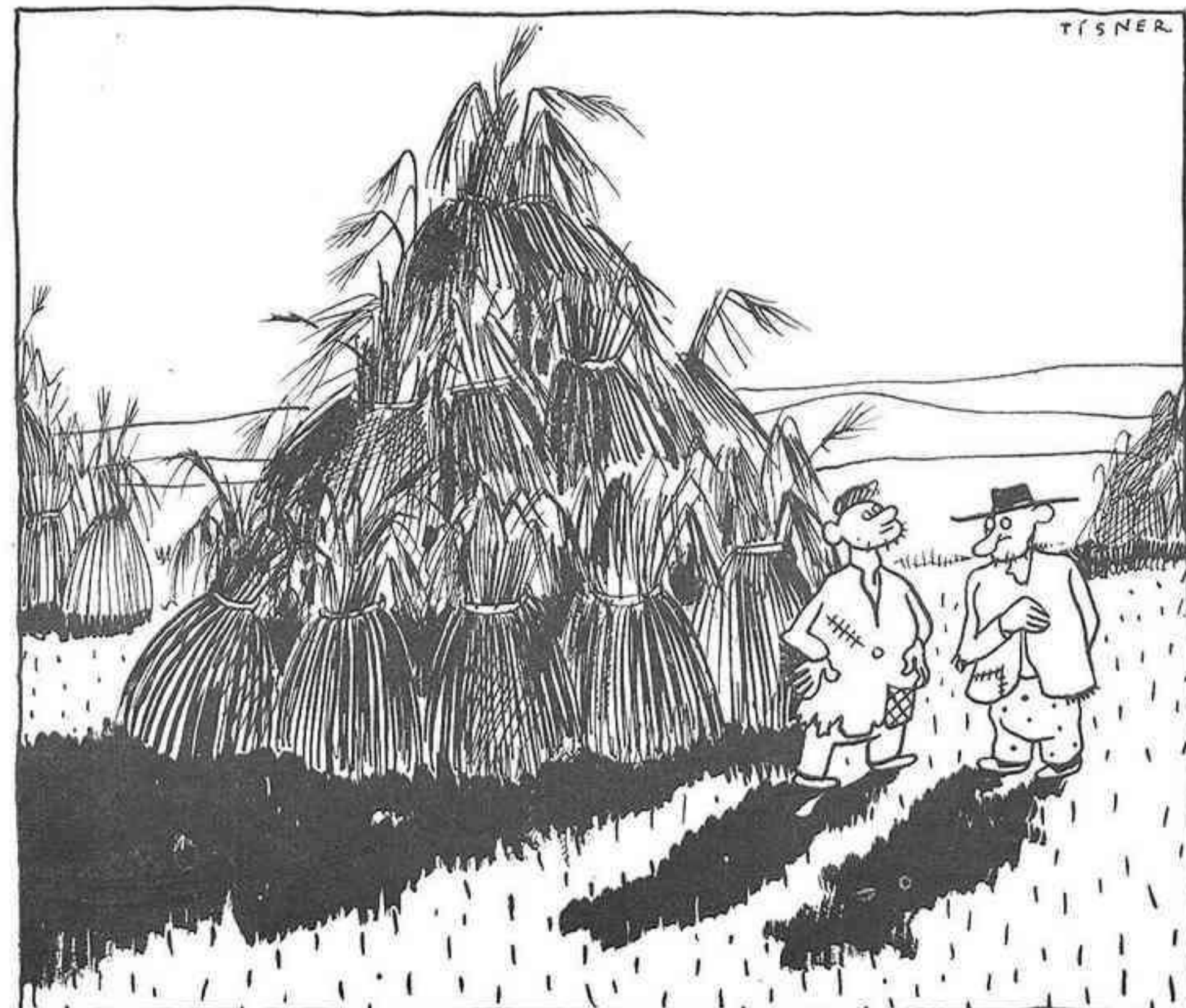
Madrid, 28. — En la impossibilitat de treure l'aigua clara dels acords presos en el Consell de ministres de dimarts sobre la qüestió catalana en la nota ofensiva del qual es deia que el Govern prendria mesures en les qüestions polítiques a mesura que les circumstàncies ho demanessin, hem anat a veure el senyor Samper al seu domicili particular sense més resultat. Ens hem dirigit aleshores al seu domicili particularíssim on ens ha rebut molt amablement.

— Sí, ens ha dit; prendrem mesures, però quan el temps ho aconselli. Jo no sóc partidari de violències i si haig de treure l'ordre públic a Catalunya i si haig de treure-li l'Autonomia, l'Estatut o el que siga, què c...!, vull fer-ho sens perjudicar. Ja arribarà el dia que el mateix govern de Catalunya ho demanarà.

— Vol dir?

— Xè: quan governi la Lliga, home.

Corresponsal

REPRÉSALIES

Déjalos, déjalos; de ahora en adelante nos vestiremos con paño inglés.

— Què hi van a fer, aquests de l'Institut, a Madrid? — Hi van a fer l'isidre.

Orelles esgarrriades

Una obra castellana desconeguda fins avui

Retallem d'una Veu de fa quinze dies:

«El centenari del descobriment de la «Canción de Rolando». — Pamplona, 17. — La Comissió Permanent del Consell de Cultura de Navarra està acabant el programa dels actes commemoratius del primer centenari del descobriment, a Oxford, de la famosa «Canción de Rolando.»

Ja ens està bé, ja, però el manuscrit descobert a Oxford ara fa cent anys no era pas la Canción de Rolando, sinó La Chanson de Roland.

Es com si confonguessin En Ventosa i Calvell amb En Duran i Ventosa.

Ara ho comprenem...

El Mundo Deportivo de divendres passat, dia 24, publicava un precís document gràfic de la piscina de Magdeburg...

Les apariències enganyen

La Vanguardia del 17, publicava un article sobre «El enigma polític de Schuschnigg». Entre altres coses s'hi podia llegir el següent:

Aunque por su apariencia física parece un profesor, el doctor Schuschnigg es hijo de un general.

Mals camins

Retallem d'El Noticiero Universal de dijous passat aquest títol sobre la visita dels jugadors soviètics a Espanya.

El equipo de la U. R. S. S., ganador de la Copa del Mundo, jugará varios partidos con sendas selecciones españolas.

Ens fa l'efecte que el redactor que ha fet aquest títol, si segueix gaire per aquestes sendes no anirà molt lluny.

No encertar-ne ni una

Fa uns quants dies El Dia Gráfico inseria una fotografia de la Capella de Santa Agueda vista des de la Via Laietana, i a sota hi havia aquest peu:

«La casa del Sadollàs trasladada a la Via Laietana.»

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

ANIMETES

Aquests carlins no tenen assolit. La República els té excitats continuament i voldrien encomanar l'excitació a la resta dels pacífics ciutadans.

Ha caigut, primer a les nostres mans i després de les nostres mans, un troç d'El Correo Catalán, vell de totes velluries, on sota el títol «El Alma del Pueblo», es poden llegir aquestes cosetes:

«La vida ciudadana palidece, la ciudad parece haber perdido la alegría del vivir...»

«¡Ah! carlinot, que ens vols mossegar!»

«La republica no da nada de si y, de momento, podemos constatar que en la ciudad nos tiene galvanizados...»

Tant de bo! Tant de bo!

«Todo lo espontáneo, jocundo y de manifestación tradicional de alegría colectiva ha tenido que ceder al espasmo de las bombas, al susto de los tiroteos callejeros, a las posibilidades de tanto por ciento muy probable, de ser atracados.»

Això, com poden veure, ja no és «El Alma del Pueblo», és més aviat l'ànima d'en Rosegacebes que fa de les seves...

«Tot plegat per acabar ensenyant una mica la ceba:»

«La prohibición en que de hecho se encuentran las solemnidades religiosas públicas, ha contribuido en buena parte al aspecto gris y monótono en que se desenvuelve la vida de la ciudad.»

Ara l'escolto! Nosaltres trobàvem a faltar alguna cosa i no sabem què era: El Correo Catalán ens ho recorda: Es que fa temps que no surten els gegants!

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ

Corfús. 414 - Teléfon 30423

Cultura i informació

El crític literari de La Humanitat publicava diumenge passat una crítica que, per a edificació dels nostres lectors publiquem íntegra, amb el seu títol i tot.

EVOLUCION PROLETARIA

per Anselmo Lorenzo, amb un próleg de Tarrida del Mòrmol. M. Maucí, editor.

En aquest volum, el veterà lluitador anarquista aplega tota una successió dels treballs orals i escrits, que en cinquanta anys ha vingut aportant a la causa obrera. Parint de les primitives guspires de l'obrerisme organitzat, llavors de la primera República, el vell apòstol de la acció, defensa coratjosament l'ideari a què ha consagrat la seva vida i el seu innegable talent. Els distints capítols de què consta l'obra han estat escrits en èpoques molt distants de la vida de l'autor. Tanmateix, salvant detalls de forma o estil, la tònica i la dialèctica són idèntiques en articles separats per trenta o més anys.

«Evolucion proletaria» és, doncs, una recapitulació completíssima dels esdeveniments que s'han succeït al món obrer, en el mig segle de lluita constant que porta Anselmo Lorenzo, en pro dels ideals que estima justos. Això sol, aconsella l'adquisició i lectura reflexiva d'aquest llibre que comentem.

Es evident que l'autor de la crítica té tota la raó. L'únic inconvenient que hi trobem és que el senyor Anselmo Lorenzo fa cosa d'uns vint anys que és mort.

Val a dir que aquest crític signa Scarmouche, pseudònim que delata més afició a les pel·lícules cursis i als personatges poca-soltes i guapós que no a la literatura i a la història. Per altra banda, per un redactor de La Humanitat no saber qui era Anselmo Lorenzo no és pot negar que no està pas massa bé.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits quinicians pels 2505 de la pala.

Cretinisme publicitari

Fa uns quants dies, vàrem veure amb estupor que La Vanguardia publicava un anunci, fill del cretinisme més desenfrenat, que a més de deixar a l'anunciant com un perfecte poca-solta, ultrapassa els límits de correcció que l'afany de publicitat va empenyent cada dia una mica més enllà.

Jurjué sinó. Sota una fotografia, reproduint el bust de Santiago Rusinyol, que s'ha emplaçat als jardins de Montjuich, podia llegir-se aquesta preciosa literatura publicitària:

HASTA LOS TEMPERAMENTOS artísticos más ajenos al comercio han acabado por reconocer que, en cuanto a rapidez y claridad, la escritura a máquina ha substituido para siempre a la escritura manual. Adquiera para su hogar o despacho una buena máquina de escribir en Casa Rovira, Claris, 6, a plazos convenientes.

Ja ho saben; persones de bon gust, Casa Rovira, Claris, 6.

Si mai ens perdem que no ens hi vagin a buscar. Primer que escriure amb màquina d'aquesta casa escriuríem amb els peus.

EL FRARE DEL BAROMETRE Samper. — Ara que necessitaria la caputxa, no funciona.